



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Mgr. Jitkou Zavřelovou ve věci

žalobce: **V. F.,**
státní příslušník Ukrajiny,
bytem V. 161, D., I. r., Z. o., U.,
zastoupen advokátem JUDr. Petrem Novotným,
se sídlem Archangelská 1, Praha,

proti
žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 6. 12. 2018, č. j. CPR-16885-7/ČJ-2017-930310-V235,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), doručenou dne 17. 12. 2018 Krajskému soudu v Praze, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaná zamítla jeho odvolání a potvrdila rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 24. 5. 2017, č. j. KRPS-81976-29/ČJ-2017-010025 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 7. 2018 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), přičemž doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla v souladu s § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovena na 6 měsíců od okamžiku, kdy žalobce pozbude oprávnění k pobytu v České republice.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

Doba k vycestování byla v souladu s § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena na 10 dnů od nabytí právní moci prvostupňového rozhodnutí.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná po rekapitulaci dosavadního průběhu správního řízení a odvolacích námitek uvedla, že správní orgán I. stupně správně podřadil posuzovaný případ pod § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců, neboť bylo v řízení prokázáno, že žalobce v České republice vykonával práci na stavbě spočívající ve spárování zámkové dlažby, ačkoli nedisponoval žádným povolením k zaměstnání na území České republiky, přestože podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 89 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), pro tuto činnost potřeboval povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu, přičemž žalobce nespadal do žádné z výjimek vypočtených v § 98 zákona o zaměstnanosti. Konkrétně je správním spisem prokázáno, že zde žalobce v období od 10. 3. 2017 do 12. 3. 2017 pracoval bez povolení k zaměstnání. Správní orgán I. stupně si také vyžádal závazné stanovisko Ministerstva vnitra, podle něhož zde není překážka vycestování. K odvolacím námitkám žalovaná uvedla, že má za to, že skutkový stav byl zjištěn dostatečně; pokud zde byly další skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, pak je měl sám v řízení uvést. Součástí správního spisu sice nejsou doklady svědčící o obchodní spolupráci žalobcova neznámého polského zaměstnavatele a společností HYNČICA, s. r. o. (dále jen „HYNČICA“), z žalobcových tvrzení (např. že žalobce v Polsku nepracoval, nýbrž tam byl na návštěvě, a sám žádné písemné smlouvy neměl, vše se domlouvalo jen ústně) ale nepochybně plyne, že skutková podstata § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců byla naplněna. Je ostatně velmi pravděpodobné, že žádné takové písemnosti neexistují. Délka vyhoštění v délce 6 měsíců byla stanovena přiměřeně, správní orgán I. stupně vzal v úvahu nejen druh a závažnost žalobcova protiprávního jednání, ale také to, že se jedná o první zjištěný prohřešek podobné povahy a že žalobce se správním orgánem v řízení spolupracoval. Dopad napadeného rozhodnutí do žalobcova soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců nebude nepřiměřený.
3. Žalobce namítá, že žalovaná porušila § 2 odst. 1, 3 a 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Konkrétně namítá, že žalobce v době, kdy byl zajištěn policií, pracoval ve společnosti HYNČICA na základě platného pracovního povolení získaného prostřednictvím jeho polského zaměstnavatele, který jej vyslal na pracovní cestu do České republiky. Tím, že si správní orgány neopatřily doklady svědčící o jejich obchodním vztahu, porušily § 3 a § 50 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).
4. Dále má žalobce zásadní výhrady proti závaznému stanovisku Ministerstva vnitra, podle něhož může vycestovat na Ukrajinu, kde stále probíhá vnitrostátní válečný konflikt. I ze závazného stanoviska vyplývá, že v Doněcké a Luhanské oblasti dochází k válečným zločinům a na denní bázi tam umírají civilisté. To má negativní dopad na obyvatelstvo celé Ukrajiny.
5. Konečně žalobce namítá, že neměl být vyhoštěn, ale měla mu být pouze stanovena povinnost opustit území České republiky. Nikdy se zde totiž nedopustil žádného nezákonného jednání, tím méně trestného činu. Nutnost vycestování by pro žalobce představovala nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.

6. Žalovaná ve stručném vyjádření k žalobě odkázala na napadené rozhodnutí a spisový materiál, neboť žalobní námitky byly současně odvolacími námitkami, a jako takové byly již jednou vypořádány v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Navrhuje zamítnutí žaloby.
7. Při jednání účastníci setrvali na svých procesních stanoviscích.
8. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 12. 3. 2017 byl žalobce zajištěn při policejní kontrole v právě rekonstruovaném areálu společnosti HYNČICA, kde pracoval jako dělník. Podle úředního záznamu z téhož dne policejní hlídka zjistila, že rekonstrukci zajišťuje společnost K+G Tranzit spol. s r. o. (dále jen „K+G Tranzit“), přičemž obě společnosti se zabývají dopravou a přepravou, nikoli stavebními pracemi. Proto si pro výkon práce v areálu najímá subdodavatelské společnosti, jejichž název se nepodařilo zjistit a ani na stavbě zastihnout jakoukoli odpovědnou osobu. Žalobce se sice prokázal platným cestovním pasem a polským dlouhodobým vízem typu D platným od 23. 11. 2015 do 20. 10. 2016 a schengenským vízem typu C platným od 9. 12. 2016 do 8. 12. 2018 pro státy Schengenu, které žalobce opravňuje k pobytu na dobu 90 dnů, s možností opakovaného vstupu přes vnější hranici (MULT). Vízum bylo vydáno polskými orgány (konzulátem v Lucku). Žalobce však neměl žádné platné pracovní povolení ani povolení k zaměstnání na území České republiky. S žalobcem bylo téhož dne zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění a byl vyslechnut. Do protokolu uvedl, že přicestoval přes Polsko, kam přijel dne 26. 1. 2017; v Krakově navštívil svého vzdáleného příbuzného (lékaře, s nímž si domlouval operaci nemocných zad), nikdy tam však nepracoval. Polské vízum si obstaral sám, neboť je potomkem přesídlenců z Polska na Ukrajinu. Do České republiky přijel dne 9. 3. 2017 za práci, neboť mu pan V. v Krakově nabídl možnost vydělat si za víkend 150 Euro, a to přesto, že si byl vědom, že na polské vízum nemůže v České republice legálně pracovat. Vše zorganizoval pan V., který s žalobcem ústně dohodl podrobnosti, zajistil cestu minibusem a dal mu předem zálohu 1 000 Kč. Minibus žalobce odvezl do Velimi na ubytovnu (ubytování hradil pan V.) a řidič mu vysvětlil, co bude podstatou jeho práce. Dne 10. 3. 2017 začal žalobce pracovat v Kolíně, kam přijel vlakem na vlastní náklady, na stavbě jako dělník a spároval zámkovou dlažbu, aniž jeho výkon někdo kontroloval. Pracovní pomůcky dostal na stavbě, pracovní oděv byl jeho vlastní. Žalobce pracoval od 7:00 do 16:00; neví o tom, že by mu někdo evidoval docházku. Podle dohody měl žalobce pracovat jen do 13. 3. 2017, aby příliš nepřetěžoval nemocná záda a aby se mohl včas vrátit do Polska. Žalobce v České republice nemá žádné vazby a v návratu na Ukrajinu, kde má dům a kde žije jeho žena a dvě děti, mu brání právě jen jeho zdravotní stav, neboť plánuje v Polsku podstoupit operaci. Proto také nehodlá v České republice vyčkat rozhodnutí a plánuje ihned odjet do Polska. Nemá žádné obavy, že by s ním po návratu na Ukrajinu cokoli hrozilo, protože válečný konflikt probíhá zcela jinde, než kde žalobce žije.
9. Téhož dne byl žalobce vyrozuměn o tom, že ve věci bude probíhat další šetření, a proto není možné skončit řízení v zákonem předvídané sedmidenní lhůtě.
10. Součástí spisu je dále sdělení Úřadu práce ČR ze dne 17. 3. 2017, podle něž nemá žalobce vydáno žádné povolení k zaměstnání, a závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 3. 4. 2017, podle něž je vycestování žalobce na Ukrajinu možné. Žalobce neuvedl žádnou překážku, která by mu ve vycestování bránila, ani si není vědom žádného nebezpečí, které by mu v případě návratu do vlasti mohlo hrozit. Ozbrojený konflikt, který na Ukrajině probíhá, zasahuje pouze Luhanskou a Doněckou oblast, zatímco žalobce žije v Ternopilské

oblasti. Dále jsou součástí správního spisu zprávy o zemi původu, z nichž ministerstvo vycházelo.

11. Dne 11. 4. 2017 byl žalobce poučen o svém právu seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim. Toho žalobce prostřednictvím svého zástupce využil a dne 24. 4. 2017 se k věci vyjádřil tak, že vyhoštění by pro žalobce představovalo zásah do soukromého rodinného života, a to právě s ohledem na probíhající válečný konflikt.
12. Dne 24. 5. 2017 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jehož výrok je rekapitulován v bodě 1 tohoto rozsudku. V odůvodnění podrobně shrnul dosavadní průběh řízení a konstatoval, že na základě toho, co bylo v řízení zjištěno, shledal podmínky pro vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců. Žalobce od 10. 3. do 12. 3. 2017 pracoval v areálu společnosti HYNČICA jako dělník bez povolení k zaměstnání (jak plyne ze sdělení Úřadu práce ČR), přestože pro tuto činnost podle § 178b zákona o pobytu cizinců povolení k zaměstnání potřeboval. Správní orgán I. stupně dále zkoumal, zda by rozhodnutí o vyhoštění nebylo nepřiměřené a dospěl k závěru, že nikoli. Žalobce se dopustil vědomého protiprávního jednání, které je v rozporu s veřejným zájmem. Délka neoprávněného výkonu práce byla sice krátká, avšak lze konstatovat, že žalobce jednal protiprávně v podstatě celou dobu svého pobytu na území České republiky. Žalobce si zde nevytvořil žádné vazby, které by mu bránily v návratu na Ukrajinu. Jde-li o zdravotní problémy žalobce se zády, v průběhu řízení nedoložil žádnou lékařskou zprávu, ač k tomu byl správním orgánem I. stupně při výslechu vyzván. Délka vyhoštění byla stanovena na samé spodní hranici a doba k vycestování byla stanovena v dostatečné délce, neboť žalobce zde nemá žádné závazky, k jejichž vyřízení by potřeboval dobu delší. K žalobcovu vyjádření správní orgán I. stupně uvedl, že stanovisko Ministerstva vnitra svědčí o tom, že žalobci po návratu na Ukrajinu do místa jeho bydliště žádná újma nehrozí, což do protokolu výslovně vyloučil i sám žalobce.
13. Dne 30. 5. 2017 se žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí odvolal. Uvedl, že si správní orgán I. stupně neopatřil všechny podklady a v důsledku toho nedostatečně zjistil skutkový stav, Žalobce v České republice nepracoval nelegálně, nýbrž pro svého polského zaměstnavatele, který jej vyslal na pracovní cestu. Dále vyjádřil svůj nesouhlas se závazným stanoviskem Ministerstva vnitra a žádal vypracování nového stanoviska, které bude reflektovat skutečný stav a zohlední skutečnosti uvedené žalobcem. Žalovaná v odvolacím řízení opatřila závazné stanovisko ministra vnitra ze dne 7. 9. 2018, který předchozí závazné stanovisko Ministerstva vnitra potvrdil a uzavřel, že vycestování žalobce do vlasti je možné. Poukázal na to, že jedinými nebezpečnými oblastmi jsou Luhanská a Doněcká a nic nesvědčí o jakýchkoli nebezpečích v místě pobytu žalobce. Součástí spisu jsou i zprávy o zemi původu, na nichž je stanovisko založeno. Dne 13. 11. 2018 podal žalobce prostřednictvím zástupce po nahlédnutí do spisu další vyjádření, v němž opět nesouhlasí se závěry druhého závazného stanoviska. I na západní Ukrajině došlo k několika útokům ze strany Právěho sektoru, při nichž byli zraněni civilisté. V důsledku války na východě země je negativně ovlivněno veškeré obyvatelstvo. Dne 6. 12. 2018 vydala žalovaná napadené rozhodnutí, kterým žalobcovu odvolání zamítla a prvostupňové rozhodnutí potvrdila; jeho obsah je rekapitulován v bodě 2 tohoto rozsudku.
14. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.

15. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval.
16. Podle § 178b odst. 1 zákona o pobytu cizinců se zaměstnáním pro účely tohoto zákona rozumí výkon činnosti, ke které cizinec potřebuje povolení k zaměstnání, zaměstnaneckou kartu nebo modrou kartu. Za zaměstnání se rovněž považuje plnění úkolů vyplývajících z předmětu činnosti právnické osoby zajišťovaných společníkem, statutárním orgánem nebo členem statutárního nebo jiného orgánu obchodní společnosti pro obchodní společnost nebo členem družstva nebo členem statutárního nebo jiného orgánu družstva pro družstvo.
17. Podle § 89 odst. 1 a 2 zákona o zaměstnanosti může být cizinec přijat do zaměstnání a zaměstnáván, je-li držitelem platné zaměstnanecké karty, karty vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modré karty, pokud tento zákon nestanoví jinak. Cizinec může být dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.
18. K první námitce žalobce, že si správní orgány neopatřily dostatečné podklady pro svá rozhodnutí, a proto nezjistily stav věci bez významných pochybností a v nezbytném rozsahu, zejména jde-li o skutečnosti ve prospěch žalobce, a proto je napadené rozhodnutí v rozporu se zákonem, uvádí soud následující. Žalovaná při svém rozhodování vycházela z celé řady podkladů, které jsou součástí správního spisu. Těmito podklady je zejména několik podání žalobce, protokol o výsledku žalobce, závazná stanoviska Ministerstva vnitra (včetně zpráv o zemi původu), spisový materiál správního orgánu I. stupně a lustrace v informačních systémech. Podle soudu byl na základě těchto podkladů zjištěn stav věci dostatečně. Soud nesouhlasí se žalobcem, že ohledně stavu věci panovaly významné pochybnosti, ani že skutkový stav nebyl zjištěn v nezbytném rozsahu.
19. Žalobce konkrétně namítá, že součástí správního spisu nejsou listiny svědčící o obchodním vztahu žalobceva polského zaměstnavatele a společnosti HYNČICA. Tento podklad však neměl správní orgán I. stupně důvod opatřovat, neboť žalobce do protokolu výslovně uvedl, že žádného polského zaměstnavatele nemá, v Polsku nikdy nepracoval a žádné smlouvy předložit nemůže, přičemž s panem V., který mu zajistil práci v České republice, si vše dohodli ústně. Zcela obecné tvrzení o existenci blíže neurčeného polského zaměstnavatele a o tom, že jím byl žalobce vyslán na pracovní cestu, se poprvé objevilo až v odvolání a nebylo nijak doloženo, přičemž až při jednání zástupce žalobce na dotaz soudu upřesnil, že tímto zaměstnavatelem byl právě opakovaně zmiňovaný pan V. Žalobce nicméně ve správním řízení neuvedl ani celé jméno tohoto údajného polského zaměstnavatele, tím méně jiné důkazy o jeho existenci a vztahu s ním. Z úředního záznamu

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

ze dne 13. 3. 2017 plyne, že se na stavbě areálu společnosti HYNČICA nepodařilo ani zjistit, kdo je žalobcovým českým zaměstnavatelem, ani kdo žalobci na stavbě zadával práci a kontroloval ji. Podle zjištění hlídky Policie ČR tímto zaměstnavatelem však určitě nebyla společnost HYNČICA, neboť ta si rekonstrukci svého areálu pouze objednala u společnosti K+G Tranzit, která si stavební práce objednala od neznámých subdodavatelských společností. Ani Úřad práce ČR neměl žádnou informaci o žalobcově pracovní cestě, jak to plyne z jeho sdělení ze dne 17. 3. 2017. Za daných okolností, kdy lze pochybovat o tom, že žalobce vůbec nějakého polského nebo českého zaměstnavatele měl, nelze žalované vytýkat, že neopatřila důkazy o obchodním vztahu těchto dvou neznámých osob (společností), neboť žalovaná krom zcela obecné informace o ústní smlouvě s panem V., jinou informaci neměla, a ani tedy neměla možnost zjistit více o pracovní minulosti žalobce v Polsku. Jestliže mohl někdo vnést světlo do této otázky, byl to právě žalobce, který by měl nejlépe vědět, pro koho práci vykonával. Ten však podle svých slov uzavřel pouze ústní smlouvu s panem V.

20. Jediné povolení k pobytu i k zaměstnání bylo žalobci vydáno Polskou republikou (nejprve šlo o národní vízum typu „D“ a posléze disponoval žalobce schengenským vízem typu „C“). Pokud jde o vízum typu D, je to národní dlouhodobé vízum, které jeho držitele opravňuje k pobytu na území Polské republiky a v souladu s čl. 21 odst. 1 a 2a ve spojení s čl. 18 Úmluvy k provedení Schengenské dohody, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 265/2010, též k pobytu na území jiných členských států Evropské unie po dobu nejdéle 3 měsíců během jakéhokoli šestiměsíčního období. Vedle oprávnění k pobytu je s vízem spojeno i povolení k zaměstnání, které je ovšem omezeno na území státu, o jehož národní vízum se jedná (v daném případě tedy na území Polské republiky). Národní dlouhodobé vízum typu „D“ vydané Polskou republikou tak neopravňuje jeho držitele k výkonu zaměstnání na území České republiky (polské povolení k zaměstnání nemá účinky na území České republiky). Pokud jde o vízum typu C, je to tzv. schengenské krátkodobé vízum vydané podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 ze dne 13. 7. 2009 o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex), které jeho držitele opravňuje toliko k pobytu na území členských států Evropské unie, které se podílí na schengenském *acquis*. Jakkoliv toto vízum může být vydáno za účelem zaměstnání jeho držitele, neopravňuje ho samo o sobě k výkonu zaměstnání, nýbrž toliko k pobytu na území členských států Evropské unie za účelem výkonu zaměstnání (nejedná se o kombinované povolení k pobytu i k zaměstnání). Jelikož krátkodobé schengenské vízum vydané Polskou republikou neopravňuje jeho držitele k výkonu zaměstnání na území Polské republiky, nemůže jej logicky opravňovat k výkonu zaměstnání ani na území České republiky. O tom, že by žalobce byl držitelem povolení k zaměstnání vydaného polskými orgány, nejsou ve spisu žádné informace. Ostatně sám žalobce nic takového ani netvrdil (naopak svůj pobyt odůvodňoval zdravotními problémy a snahou o naplánování operace v Polsku s tím, že v Polsku nepracoval).
21. Držitelem povolení k zaměstnání vydaného orgány České republiky (resp. tzv. zaměstnanecké karty) žalobce není, což bylo prověřeno jak lustrací systémů Policie České republiky, tak dotazem na Úřad práce České republiky; ostatně to potvrdil i žalobce sám. Žalovaný provedl dokazování v rozsahu potřebném pro posouzení otázky, zda jsou splněny podmínky pro uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců, neboť v tomto ohledu vyslechl samotného žalobce, učinil součástí správního spisu listiny dokládající dobu přítomnosti žalobce na území České republiky (vízum v cestovním pasu). Na základě těchto důkazů byly zjištěny všechny

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

okolnosti rozhodné pro posouzení povahy činnosti vykonávané žalobcem. Provádění dalšího dokazování by již bylo nadbytečné. Ostatně žalobce žádný konkrétní důkazní návrh nevznesl.

22. Námitka, že skutkový stav nebyl v řízení dostatečně zjištěn, je nedůvodná. Soud uzavírá, že tvrzení žalobce, že měl polského zaměstnavatele a že na území České republiky pracoval legálně v režimu pracovní cesty, je zcela nepodložené a ryze účelové. Jako takové není způsobilé zpochybnit právní závěr žalované, že žalobce na území České republiky pracoval bez povolení k výkonu zaměstnání. Soud proto nepokládá za potřebné zabývat se podrobněji problematickou přeshraničního vysílání pracovníků, neboť má za prokázané, že žalobce do této kategorie nespadá.
23. Dále žalobce tvrdí, že Ministerstvo vnitra, resp. ministr vnitra nesprávně posoudili otázku existence překážky pro vycestování z důvodu nepříznivé bezpečnostní situace na Ukrajině (vnitřní ozbrojený konflikt). Ani v tomto ohledu však soud neshledal žádné pochybení. Správní orgán I. stupně rozhodl o existenci překážek vycestování na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra, v rámci odvolacího řízení požádala žalovaná o jeho přezkoumání ministrem vnitra. V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že vycestování žalobce do země původu je možné. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra se přitom výslovně zabývali i bezpečnostní situací v zemi původu, přičemž vyšli z toho, že nepříznivá bezpečnostní situace se vztahuje pouze k Doněcké a Luhanské oblasti na východě Ukrajiny. Žalobce v řízení střídavě uváděl dvě různé adresy svého bydliště (v obci D. a v městě T.), avšak obě jím uváděná místa se nachází v západní části Ukrajiny, kde je bezpečnostní situace poklidná. Závazná stanoviska vychází ze zpráv o zemi původu, které jsou součástí správního spisu vedeného správním orgánem I. stupně a žalovanou. Z nich skutečně vyplývá, že v ani v Zakarpatské ani v Ternopilské oblasti nejsou zaznamenávány žádné bezpečnostní incidenty. Ve vztahu k § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců je rozhodující, že podle zpráv o zemi původu, které jsou rovněž součástí správního spisu, nepanuje na Ukrajině stav tzv. totálního konfliktu, tedy situace, že by žalobce z důvodu pouhé přítomnosti na kterémkoliv místě na Ukrajině mohl utrpět zranění nebo být usmrcen v souvislosti s probíhajícím vnitrostátním ozbrojeným konfliktem (viz usnesení NSS ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014 – 17).
24. Za této situace bylo povinností žalobce prokázat dostatečnou míru individualizace, tj. že on osobně by byl jako civilista pravděpodobně vystaven útoku v rámci probíhajícího ozbrojeného konfliktu. Potřebná míra individualizace je naplněna zpravidla tehdy, když žalobce již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, nebo pokud ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu země původu, ve kterém skutečně žalobce pobýval, a nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země, nebo pokud jsou u žalobce dány jiné faktory (osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že se žalobce stane terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí (viz rozsudek NSS ze dne 17. 12. 2015, č. j. 5 Azs 158/2015 – 24). Žalobce ve správním ani soudním řízení neprokázal, že by před odjezdem ze země původu utrpěl v důsledku ozbrojeného konfliktu vážnou újmu nebo byl takovou újmou ohrožen. Žalobce nebydlel v místě, které je zasaženo ozbrojenými operacemi, nýbrž v západní části Ukrajiny. Do této části země se přitom může bez obtíží vrátit. Žalobce neuvedl v řízení žádné skutečnosti, z nichž by vyplýval jakýkoliv důvod, který by zvyšoval riziko, že se stane v zemi původu jakožto civilista terčem svévolného násilí. Naopak při výslechu dne 12. 3. 2017 výslovně vyloučil, že by mu při návratu na Ukrajinu mohla v souvislosti s válečným konfliktem, probíhajícím

ve značné vzdálenosti od jeho bydliště, vzniknout jakákoli újma. V dalších vyjádřeních, v odvolání a v žalobě svá původní tvrzení žalobce sice popřel, neboť uváděl, že ozbrojený konflikt na východě země má negativní důsledky na všechny obyvatele Ukrajiny, avšak neuvedl žádnou konkrétní újmu, která by měla hrozit právě jemu. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra tedy správně dovodili, že žalobci nehrozí v případě návratu do země původu vážná újma ve smyslu § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tedy nejsou dány důvody bránící vycestování. Žalobní námitka není důvodná.

25. Též námitka, že žalovaná nesprávně posoudila otázku přiměřenosti napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, je nedůvodná. Správní orgány obou stupňů dospěly k závěru, že žalobce pobýval v České republice příliš krátce na to, aby si zde vytvořil jakékoli vazby či závazky; oproti tomu na Ukrajině má rodinu a bydlení. Nutnost vycestování tedy jistý zásah do žalobcova života představovat bude, avšak nikoli nepřiměřený. Soud tuto úvahu pokládá za dostatečnou a ztotožňuje se s ní. Ostatně i sám žalobce dne 12. 3. 2017 do protokolu skutečnosti, které jsou základem shora uvedené úvahy, výslovně uvedl. Tvrzení o zásahu do rodinného a soukromého života se poprvé objevilo až v žalobě, a to ještě ve zcela obecné podobě, neboť žalobce ani nenaznačil, do kterého aspektu jeho soukromého či rodinného života mělo být napadeným rozhodnutím zasazeno.
26. Konečně žalobce namítl, že mu správní orgány neměly uložit správní vyhoštění, nýbrž pouze povinnost vycestování, jelikož se žalobce v České republice nedopustil žádného protiprávního jednání natož trestného činu. K tomu soud uvádí, že § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Správní vyhoštění je nástrojem k ukončení pobytu na území a jeho uložení nevylučuje možnost, aby cizinec sám z území České republiky vycestoval. Naopak, zákon předpokládá, že cizinec po udělení správního vyhoštění dobrovolně ve stanovené lhůtě opustí území České republiky. Nelze přisvědčit tvrzení žalobce, že se České republice nedopustil žádného protiprávního jednání, neboť zde pracoval bez potřebného povolení k zaměstnání. Žalovaná tedy postupovala v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jestliže na věc aplikovala jeho § 119 odst. 1 písm. b). Námitka je nedůvodná.
27. Vzhledem k tomu, že žalobní body jsou nedůvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, zamítl žalobu jako nedůvodnou (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
28. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. ledna 2019

Mgr. Jitka Zavřelová, v. r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. V.